

kes tilvejebragt. Det vil ogsaa være en af Fordelene ved det nye Budget, at det arbejder paa et ganske anderledes sikkert Grundlag, end vi tidligere havde, med Hensyn til Bedømmelsen af alle saadanne Forhold. Her savner vi jo — og jeg bebrejder ikke den høje Regering det i nogen Henseende — endnu tilstrækkeligt Materiale. Regeringen har ikke fremsat sine Skatte-lovforslag, den har kun, hvad der er nødvendigt, opført de gældende Skatteloves Indtægter. I hvilken Retning Regeringens Revision af Skattelovene vil gaa, kender vi kun nogle faa Udtalelser om, vi ved ikke, hvilken Karakter de sociale Lovforslag, som Regeringen vil fremsætte, har, undtagen med Hensyn til et enkelt lille Lovforslag om Brændselshjælp til de aldersrentenydende, som allerede er fremsat, og hvis Gennemførelse jeg tror efter de Erfaringer, vi gjorde i Fjor, alle maa erkende er nødvendig. Og det er rigtigt, at Regeringen har fremsat dette Lovforslag i Tide, saa det ikke pludselig kommer over os. Men vi savner endnu tilstrækkeligt Materiale til afgørende at tale om alle disse Spørgsmaal, bortset fra, at der i den sociale Lovgivnings Konstruktion og Sammenhæng er visse Mangler, som vi i øvrigt ogsaa vilde være i Stand til at rette uden at paaføre Staten væsentlig større Udgifter. Der er noget galt i Forholdet mellem Invalide-loven og Aldersrenteloven. Der er afgjort Fejl i den Form, hvori Aldersrenteloven endelig forlod Rigsdagen, idet man fastsætte saadanne Takster, som man mente var de højeste normale Takster, man kunde gaa til, men man vilde ikke aabne den i saa Tilfælde aldeles nødvendige Ventil for at give mere til dem, som med disse Takster ikke kunde faa tilstrækkeligt. Saadanne Rettelser kan man foretage i Løbet af kort Tid.

Jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Regering forstaar, at dens finansielle Stilling er vanskelig. Finansministeren behøver slet ikke andet end at se paa sin Kasse for at se disse Vanskeligheder, det siger ham ganske tydeligt, at han ikke har Arvemidler at rutte med. Og i det Forhold, som blev nævnt vedrørende Nationalbanken, vil den højtærede Finansminister ogsaa vide, hvilke Vanskeligheder han har af finansiell Art. Disse er bl. a. behandlet paa Nationalbankens Generalforsamling. Det er det Spørgsmaal, vi kender, Statens Overtræk i Nationalbanken, som alle Finansministre kender, ikke mindst den foregaaende. Disse Overtræk kritiserer man fra valutamæssig

Side, fordi de medfører en forøget Seddeludstedelse. Og alle de, som tillægger det en saa stor Betydning for Valutaen — jeg tillægger det nogen, om end ikke saa stor Betydning som de, der tillægger det al Betydning —, maa ønske, at Seddeludstedelsen ikke forøges paa denne Maade ved Statens Overtræk. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at i den tidligere Valutakonference drøftede man netop dette Spørgsmaal og mente, at der maatte kunne tilvejebringes en Maade, hvorpaa man gennem Udstedelse af korte Statsveksler i Stedet for at modtage kontante Penge, Pengesedler af Nationalbanken, kunde komme over de Øjeblikke af kortere eller længere Varighed, da Staten havde Brug for et Supplement til sin Kassebeholdning. Den engelske Stat bruger i høj Grad disse korte Statsveksler til at klare sine Forhold.

Men den højtærede Finansminister kender altsaa utvivlsomt Vanskelighederne, ogsaa de Vanskeligheder, som stammer fra de Laan, som skal tilbagebetales, og naar han nu er af den Anskuelse, at man ikke bør forny saadanne Laan, saa har han jo ikke noget andet Middel end at foreslaa dem afbetalt ved at tilvejebringe Penge fra Statsborgerne dertil. Det er altsaa det Problem, Rigsdagen kommer til at drøfte: skal vi søge disse Laan fornyet, eller skal vi tilbagebetale dem, og hvilke Midler har man til at tilbagebetale dem? Hvilke Skattekloder kan der presses paa, uden at det gør Skade for Landet? Det er det Problem, som maa melde sig for os, men det forekommer mig, at man ikke kan tage Stilling hertil, før den højtærede Finansminister siger, hvad han vil gøre, paa hvilken Maade han vil faa disse 100 skrækindjagende Millioner, han har kastet ud i Debatten. Der har været en anden Plan — jeg bringer den kun ganske kort i Erindring; den tidligere Finansminister er Ophavsmand til den; den synes at være gaaet ud af Venstres Erindring, men den kan dukke op igen — en Plan om at skaffe Midler paa en særlig Maade til at faa konverteret, om jeg saa maa sige, de nuværende Laan.

Maa jeg i Anledning af de Bemærkninger, der er sagt om Indkomst- og Formueskatten, og hvad de Konservatives ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, fremfører: en Udtalelse af Finansminister Brandes gaaende ud paa, at vor Indtægts- og Formueskat har naaet det højeste, den kunde, gøre opmærksom paa, at dette citerer man stadig, skønt det nu drejer sig om Indkomst- og Formueskatter, som ikke